

РЕШЕНИЕ

№ 956

гр. София, 13.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **9756** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ю. Ц. Ал-Я. срещу Решение № 9051/2010 от 23.02.2011 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу нотариус М. П., вписана в регистъра на нотариалната камара с рег. № 236 с район на действие РС-София.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на решението на КЗЛД като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Твърди, че необосновано не са кредитирани представените уведомления в оригинал, не са обсъдени противоречията в обясненията на нотариус П., липсвали мотиви за направени от комисията констатации, излага, че нормата на чл.47 от ГПК е противоконституционна и не следва да се прилага. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни оспорва жалбата по съображения изложени в писмени бележки.

Заинтересованата страна – нотариус М. П. чрез процесуалния си представител в писмено становище излага съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба вх. № 9051/18.08.2010г. от Ю. Ц. Ал-Я., в която твърди, че заинтересованата страна нотариус М. П. е злоупотребила с нейни лични данни, като е залепила уведомления на входната врата на жилището ѝ – на 25.06.2010г. и второ такава, преди да изтече посочения в уведомлението срок, отново на видно място съдържащи ЕГН-то ѝ. Посочила е, че над етаж на който се намира жилището ѝ има адвокатска кантора и покрай вратата преминават, освен живущи и много клиенти на адвокатската кантора, поради което и личните ѝ данни са станали достояние на широк кръг от лица, което би могло да доведе и до злоупотреба. Към жалбата са приложени копия на уведомления от 25.06.2010 г. и от 05.07.2010 г.. издадени от нотариус П..

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата с писмо, изх. № 9051/25.08.2010 г. Председателят на КЗЛД, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомил нотариус М. П. за започнатото административно производство, като на основание чл. 36 от АПК е указано да представи писмено становище.

С писмо, вх. № 9051/10/21.09.2010 г., от нотариус П. е получено становище в което сочи, че връчването на книжа, документи и уведомления, както и реда и начина на връчване е регламентирано не само в ГПК, но и в ЗННД, където са уредени правомощията за връчване на книжа и документи на нотариусите. Относно изписване на ЕГН в уведомлението нотариус П. е изразила становище, че е необходимо с оглед идентификация на лицето.

С Решение на КЗЛД от заседание, проведено на 10.10.2010 г. (Протокол № 34), жалбата е обявена за допустима и насрочена за разглеждане по същество на 17.11.2010г., страни в административното производство са конституирани жалбоподателката Ю. Ц. Ал-Я. и ответна страна - нотариус М. П. като администратор на лични данни.

С Решение на КЗЛД от заседание проведено на 24.11.2010г (Протокол № 40) жалбата е обявена за неоснователна. На 23.02.2011г. КЗЛД постановява оспореното в настоящото производство Решение № 9051/2010 от 23.02.2011 г., подписано от двама от членовете на състава с особено мнение, като приема, че не е налице незаконосъобразно обработване на лични данни, като задължителните реквизити на нотариалната покана включвали ЕГН. В мотивите е посочено, че нотариус П. е действала в кръга на компетентността си и обработването на лични данни е било необходимо за изпълнение на нормативно установени, предоставени със закона права на всички нотариуси. Решението е подписано с особено мнение от М. М. и от В. Е. - членове на Комисията за защита на личните данни по съображения, че ЕГН не трябва да присъства върху уведомлението за получаване на нотариална покана, като адресата на нотариалната покана би могъл да се индивидуализира с три имена и адрес. М. М. в особеното си мнение посочва също, че няма законово изискване да се възпроизведе изцяло съдържанието на нотариалната покана върху уведомлението ѝ за получаване.

В с.з. проведено на 14.03.2012г. съдът е извършил констатация по представените от жалбоподателката оригинали на уведомления и е констатирал, че четирите ъгъла на това от 25.06.2010г. са скъсани, като в горния ляв ъгъл стои скоч лепенка, като такава е поставена и по средата на уведомлението от двете страни на листа с формат А4. Уведомлението е подпечатано с печата на нотариус П. и пом.нотариус В.. Второто уведомление от 5.07.2010г. също е подпечатано с печат на нотариус П., като от него са откъснати по- малки от предишното уведомление парчета от двата горни ъгъла на листа с формат А4. Съдът е констатирал също, че уведомлението от 25.06.2010г. е за

получаване на нот.покана № 2140 от 21.06.2010г. , а това от 5.07.2010г. е за получаване на нот.покана № 2319 от 1.07.2010г.

По делото са събрани и гласни доказателства. Съдът цени показанията на разпитаните свидетели Т. З. и М. Й., доколкото взаимно се допълват и не противоречат на останалите ангажираните доказателства, в т.ч. и извършената в с.з. на 14.03.2012г. констатация по представени оригинали на уведомления, основават се на лични и непосредствени впечатления и след като на възможната им заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която свидетелите са запознати се установява, че през лятото на 2010г. на външната входна врата на жилището на жалбоподателката е било залепено уведомление от нотариус на лист с формат А4 в което било изписано освен имената и ЕГН-то на Ю. Ц. Ал-Я.. И двамата свидетели са категорични, че уведомлението което всеки от тях е видял е било «залепено със скоч в левия ъгъл, в горната част на листа формат А4» (св. Т.З.) и « с тиксо, като не е било поставено в плик» (св. М Й.). Св. Ч. в разпита си пред съда излага възприятия във връзка със залепване второто уведомление, като твърди, че след неуспешен опит да връчи на адресата, е поставила уведомлението в бял, незепечатан плик между решетката и вратата на апартамента на жалбоподателката. Св. В., помощник –нотариус при нотариус П. разпитана пред КЗЛД (протокол № 40 от 24.11.2010г.) заявява, че е поставила първото уведомление между решетъчната врата и вратата на апартамента, като същото било предварително сложено в плик още в нотариалната кантора. Предвид, че показанията на св. Ч. и св.В. (които по арг. от чл.171, ал.1 АПК съдът коментира в съдебния си акт) противоречат на останалия ангажиран по делото доказателствен материал и извършената констатация по представените оригинали от уведомления и по арг. от чл.172 ГПК вр. с чл.144 АПК съобрази, че св. Ч. и св.В. се намират в пряка служебна йерархична завсимост от заинтересованата страна, съдът не ги кредитира.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожно и е постановено в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 7, т. 1 от ЗЗЛД и чл.38 ал.1 и 2 ЗЗЛД именно Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица, както и жалби на трети лица във връзка с правата им. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД). Спазени са и изискването за форма и административнопроизводствените правила, в оспореното решение са посочени мотивите – фактически и правни основания.

Целта на Закона за защита на личните данни е да се гарантира неприкосновеността на

личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Едно от тези условия относимо към настоящия случай е обработването на личните данни да е в изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни.

От ангажираните по делото гласни доказателства, относно които съдът изложи мотиви по -горе доколко и в каква степен цени и извършената констатация по оригиналите на процесните уведомления безспорно се установява, че същите са били залепени на входната врата на апартамента на жалбоподателката. Неподкрепено с ангажираните по делото доказателства остана твърдението на заинтересованата страна, че са били поставени на входната врата в незапечатани пликкове. Съдът е констатирал, че четирите ъгъла на това от 25.06.2010г. са скъсани, като в горния ляв ъгъл стои скоч лепенка, като такава е поставена и по средата на уведомлението от двете страни на листа с формат А4, а от второто уведомление от 5.07.2010г. са откъснати по- малки от предишното уведомление парчета от двата горни ъгъла на листа с формат А4. Констатираната липса на цялост на листовите с формат А4 върху които са написани уведомленията би могло да се получи единствено при свалянето (отлепването им) от входната врата. При това положение основния спорен въпрос, който очертава предмета на спора и е свързан с преценка дали е налице неправомерно огласяване на лични данни в нарушение разпоредбите на ЗЗЛД, е това дали върху уведомленията следва да се изписва ЕГН на адресата им.

Разпоредбата на чл. 2 от Закона за защита на личните данни определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение ЕГН- то на жалбоподателя са негови лични данни. Спорът се свежда до това дали нотариус П. като администратор на лични данни е допуснала нарушения при обработването на личните данни на жалбоподателя, респ. дали личните му данни за обработени правомерно, при условията на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД. Като администратор на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД заинтересованата страна има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Разпоредбата на § 1 т.1 ЗЗЛД дава легална дефиниция на понятието "обработване на лични данни", а именно всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, в т.ч. и разпространяване. Обработването на лични данни от заинтересованата страна, в качеството ѝ на „администратор на лични данни” по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД, е било извършено на основание чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД съгласно който обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни, регламентирано в Закона за нотариусите и нотариалната дейност и Гражданско процесуалния кодекс.

В случая твърдяното неправомерно обработване се изразява в изписването на единния граждански номер в изготвено на основание чл. 47 от ГПК уведомление до жалбоподателката. То е било залепено на видно за неограничен кръг от лица място, на входната врата на жилището където живее. Във връзка с наведеното в жалбата, че е неприложима разпоредбата на чл.47 от ГПК при връчване на нотариалните покани, съдът счита, че доколкото връчването на поканата се осъществява чрез съобщение до адресата (арг. от чл. 592 ГПК), следва да намерят съответно приложение и общите норми от част I глава 6 раздел I на ГПК относно съобщенията (арг. от чл. 540 ГПК). В чл.592 ГПК който регламентира изготвянето на нотариалните покани, не са предвидени особени правила за връчването им, поради което и приложими са общите такива по чл.47 ГПК. Правомощията на нотариусите да връчват книжа и документи са разписани и в Закона за нотариусите и нотариалната дейност. Целта на изготвените уведомления от нотариус П. е да съобщи на адресата за съществуването на нотариалната покана. Самата нотариална покана съдържа лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД, в т.ч. и ЕГН, като обаче не е установено нормативно изискване уведомлението по чл.47 ГПК да съдържа ЕГН на адресата. Уведомлението което се залепва не е самата нотариална покана, а само съобщение, че такава се намира в нотариалната кантора и може да бъде получена там в законоустановения срок. Едва след явяване на лицето в нотариалната кантора и след справка с документа му за самоличност, в който фигурира ЕГН, с цел идентификацията му и безспорното установяване, че нотариалната покана се отнася именно за него, същата се връчва. Ето защо, предвид обстоятелството, че уведомленията се залепват на общодостъпни места, напълно достатъчно е адресата да бъде индивидуализиран чрез трите си имена и адрес, като не е необходимо да се вписва ЕГН. Макар и обработването на личните данни на жалбоподателя в случая да е било допустимо, с оглед нормативно установено задължение за нотариусите, то следва да бъде съобразено с принципа на реципрочност на данните, закрепен в чл. 2, ал. 2, т. 3 ЗЗЛД, да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Нотариус П. не е следвало да вписва във въпросните уведомления информацията относно ЕГН на жалбоподателката, тъй като последната се явява прекомерна с оглед на преследваните цели. Информацията, относно името и адреса на жалбоподателя върху уведомлението с което се поканва да получи нотариалната покана, следва да се счита за достатъчна за идентифицирането му. В никакъв случай ЕГН-то вписано в уведомлението не е в обема на целта за която данните са получени. Действията на заинтересованата страна може да се квалифицират като нарушение на защитени права на жалбоподателката по смисъла на ЗЗЛД. Като не спазила изискванията на чл. 3, ал. 4 от ЗЗЛД вр. с чл.2 ал.2 от ЗЗЛД вписвайки единния граждански номер в уведомлението по чл. 47 от ГПК, в конкретният случай неправомерно са обработени личните данни на жалбоподателката, както с оглед на целта, така и с оглед на обема, в който данните са обработени. Връчването на уведомление по чл. 47 от ГПК изисква индивидуализация на адресата която безспорно се осъществява, чрез трите му имена и адрес. Недопустимо е защитените лични данни да стават публично известни на неограничен кръг лица, чрез залепване на уведомление.

По изложените съображения съдът намира, че нотариус П. е осъществила нарушение на чл. 2, ал.1, т.1, 2, 3, чл.3, ал.4 и чл.4, ал.1 ЗЗЛД.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания

административен акт са допуснати нарушения на материалния закон. Жалбата е основателна и следва да бъде уважена. На основание чл.173, ал.2 АПК след отмяна на оспорения акт, преписката следва да бъде върната на Комисията за защита на лични данни, която да се произнесе с решение, при спазване дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона и изпълнение на правомощията и по чл.38, ал.2 ЗЗЛД за даване на необходимите предписания и налагане на предвидените в чл. 42 ЗЗЛД санкции.

Относно разноските: На основание чл. 143, ал.1 АПК ответникът следва да заплати на жалбоподателя съдебни разноски в размер на 310 лв, от които 300 лв. заплатен адвокатски хонорар и 10 лв. държавна такса. С оглед изхода на спора на ответника и заинтересованата страна не им се следват разноски.

Воден от горното, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 9051/2010 от 23.02.2011 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което е оставена без уважение жалбата на Ю. Ц. Ал-Я. срещу нотариус М. П., вписана в регистъра на нотариалната камара с рег .№ 236 с район на действие РС-София.

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за произнасяне в съответствие с дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Ю. Ц. Ал-Я. съдебни разноски в размер на 310 лв.

Решението е постановено при участието на заинтересованата страна нотариус М. П..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

Председател: